

ved at dække alle Sparerne fuldt ud bevirker, at de glemme Indignationen. Det har ogsaa vist sig oppe i Nibe, hvor Bankerne have været saa elskværdige at dække Nibe Bank. Der finder man nu, at Sagfører Larsen er en rigtig rar Mand, han har været venlig mod os alle sammen, de københavnske Banker betale, der er ingen Grund til at være vred paa ham, og Sympatiens Bølge gaar over ham. Saaledes kan det ogsaa ske andre Steder og er sket andre Steder, og det er noget farligt. Jeg skal ikke være bagklog. Men for mig er det klart, og jeg antager, at det gik mange Medlemmer som mig, at i det Øjeblik Finansminister Lassen havde afgivet sit Løfte, havde vi andre ikke andet at gøre end at skrive under. Det kan være urigtigt, at han havde givet Løftet, men vi andre bandtes — uden vor Villie — i samme Øjeblik, thi det kunde have gjort for stor Ulykke at slaa Statsgarantien bort, naar den først var lavet. Jeg synes derfor, Rigsdagens Handlemaade den Gang var forsvaerlig.

Nu sidder altsaa denne Bankkomité og raader over en hel Del af Statens Penge. Men der kan jo komme Konflikter op, som ere ret ejendommelige. Et Par af de garanterende Banker ere f. Eks. Kreditorer i Detailhandlerbanken. De ere tillige kontrollerende i den Bank, hvis Underskud skal betales af Statens Penge. Privatbanken garanterer Centralbanken, og denne sidste Banks Direktør, Hr. Andersen, er tillige administrerende i den af baade Privatbanken og Staten garanterede Detailhandlerbank. Naar nu, hvad der ikke er umuligt, Centralbanken og Detailhandlerbanken skulle afslutte en Handel om Resterne af Sagfører Valdemar Nielsens Ejendomme og dertil knyttede Fordringer, ere Statens og Bankernes Interesser hinanden modsatte.

Blandt Bankdirektørerne i Bankkomiteen sidder Hr. cand. juris Konferensraad Axel Heide, og der er jeg egentlig ikke aldeles sikker paa, at han vil den dybe Undersøgelse, som skal til og maa til. Og det staar for mig, at man har undersøgt med en alt for blød Haand. Nu er det vanskeligt at undersøge med en Mand som Alberti som Justitsminister, og jeg skal senere vise, hvor vanskeligt det egentlig var. Men jeg synes ogsaa, at Bankkomiteen kom uendelig sent med sit Forlangende om en Undersøgelse; f. Eks. kom den meget sent med Hensyn til Grundejerbanken, saa sent, at der maaske var for mange, den allerede havde glemt.

Endelig vil jeg bebrejde Komiteen dens Forhold til Grundejerbanken, som efter min Mening ikke har været korrekt. Den har gjort Grundejerbanken meget ondt. Først tillod man Mænd, der havde underskrevet et falsk Prospekt, at komme ind i Bankraadet og en Direktør som Olaf Hansen at blive siddende. Det er straks at ødelægge Banken. Men en anden Ting, som ogsaa er farlig, er, at man overfor Grundejerbanken hævdede Kravet om, at Indlaansrenten skulde være slaaet fast. Det var i og for sig et meget rigtigt og ønskeligt Krav, men jeg tror, man har Lov at tvivle paa Motivets Renhed. F. Eks. giver Laane- og Diskontobanken, en af de garanterende Banker, Bonus, hvad der i øvrigt er en meget legitim Form, som i og for sig er bedre end en høj Rente, og Den lille Laanekasse har Ret til at give en høj Rente, men begge Dele ere forbudte Grundejerbanken. Med andre Ord, der er en Ulighed, og jeg gentager: Der maa være Lighed for Loven. Og jeg vil tilstaa, at jeg ser ikke, der er nogen Grund, i hvert Fald er der efter Kurserne ikke Grund til at have mere Sympati og Agtelse for den ene end for den anden af de to Banker, Grundejerbanken og Den lille Laanekasse. Den højtærede Konseilspræsident, der har sat sig ind i disse Forhold, vil maaske gøre os den Tjeneste her i Rigsdagen at fremsætte Bankkomiteens Historie. Jeg tror, en Diskussion derom vilde være frugtbringende.

Bankkomiteens mægtigste Mand er Gehejmeraad Glückstadt, Bankgarantiens Fader, den Mand, der pustede sin Sjæl i Finansminister Lassens svage Løgeme. Der er maaske nogle, der ville sige, at Skindet var Jakobs, men Røsten Esaus. (Afbrydelse). Nej, omvendt! Det offentlige Syn i Bankkomiteen er bl. a. repræsenteret af Bankdirektør Winther, om hvem jeg kun kan sige, at han er opdragen i en Skole for Bankedere — den Heideske —, der ikke bør have Elever, men i øvrigt vil han nok være en god Varetager af Nationalbankens snævrere Garantiinteresser. Derimod er jeg ikke sikker paa, at han vil være en Varetager af Statens og Almenhedens Interesser i samme Grad — og disse falde ikke sammen med Bankernes —, at han har Forudsætningerne for det. Ved Siden af ham sidder i Bankkomiteen Direktør Axel Heide. De Mænd, som sidde i denne Bankkomité, denne halv Statsinstitution, denne mægtige Institution — for den er virkelig meget mægtig, den kan gøre meget galt, men den kan ogsaa gøre